

Μιχάλης Παπαμακάριος

Ας τελειώνουμε με την κατάθλιψη για το εκλογικό αποτέλεσμα της Κυριακής.

Πρέπει να υπενθυμίσουμε και να θυμηθούμε ορισμένες ιστορικές στιγμές των κοινωνικών αγώνων στην Ελλάδα.

Το **1990** με την Αριστερά να έχει φάει στο κεφάλι το Τείχος του Βερολίνου και να στηρίζει συγκυβερνήσεις με τη ΝΔ του μπαμπά Μητσοτάκη και το ΠΑΣΟΚ, έγινε το **μεγάλο κίνημα του 90-91**. Δεν το εμπόδισε ο δυσμενής εκλογικός και πολιτικός συσχετισμός που ήταν βαρύς: **46,89% η ΝΔ, 38,61% το ΠΑΣΟΚ**, πάνω από **85%** ο αστικός δικομματισμός.

Αλλά και το κίνημα του **2006-07** είχε «πίσω» και «πάνω» του το **45,36% της ΝΔ και το 40,55% του ΠΑΣΟΚ** από τις εκλογές του 2004. Αλλά η νεολαία και ο αριστερός κόσμος δεν μάσησε.

Ο κόσμος της Αριστεράς, που έχει μάθει να μάχεται και όχι να περιμένει να τον σώσει κάποιος στη Βουλή, πρέπει να βροντοφωνάξει ένα τεράστιο **«Δεν σας φοβόμαστε - θα μας βρείτε μπροστά σας»** και να οργανώσει τον κόσμο κινηματικά και πολιτικά για να δώσει μάχη. **Έτσι αντιμετωπίζονται οι Μητσοτάκηδες και οι όμοιοι τους.**

Το πολιτικό-εκλογικό περιβάλλον όταν ξέσπασε ο **Δεκέμβρης του 2008** δεν ήταν καθόλου καλύτερο: **ΝΔ 42% - ΠΑΣΟΚ 38%**, αλλά οι αστοί τρέχανε και δεν φτάνανε τον Δεκέμβρη.

Ο κατάλογος θα μπορούσε να συνεχιστεί.

Δεν είναι του παρόντος σημειώματος στόχος να αναλύσει το μέχρι πού φτάσανε αυτοί οι αγώνες, τι έμεινε κλπ. Αυτό απαιτεί σοβαρή και συλλογική συζήτηση. Αυτό όμως που έχει σημασία είναι να μην «μασήσουμε».

Ο κόσμος της Αριστεράς, που έχει μάθει να μάχεται και όχι να περιμένει να τον σώσει κάποιος στη Βουλή, πρέπει να βροντοφωνάξει ένα τεράστιο **«Δεν σας φοβόμαστε - θα μας βρείτε μπροστά σας»** και να

οργανώσει τον κόσμο κινηματικά και πολιτικά για να δώσει μάχη. **Έτσι αντιμετωπίζονται οι Μητσοτάκηδες και οι όμοιοι τους.**

Όσο για αυτούς/ες που «ψάχνουν αεροπλάνα» για να φύγουν από τη χώρα, μια ερώτηση: **Πού θα πάτε ρε παιδιά, στην Ιταλία της Μελόνι ή στη Γαλλία του Μακρόν;**

Συμπαθάτε μας, αλλά η συγκεκριμένη στάση σε τελική ανάλυση αποτελεί προσβολή και ύβρη για τους χιλιάδες ανθρώπους που τα έβαλαν με τη χούντα. Γιατί η Αριστερά, στην οποία χρωστάνε πολλοί και πολλές από μας την ύπαρξή μας, δεν φτιάχτηκε στα Παρίσια και τα Λονδίνα αλλά **στην Πατησίων, τη Σόλωνος και την Ελευσίνα. Στη κατειλημμένη Νομική και το Πολυτεχνείο, στις εργατικές απεργίες και τις λαϊκές μάχες.** Αυτά έχουν ξεχάσει πολλοί και πολλές και γι αυτό έχουμε φτάσει εδώ που φτάσαμε.

Εν ολίγοις, λιγότερη «κλάψα», περισσότερες ανταρσίες...

Κείμενο στηριγμένο σε ανάρτηση στο fb

Πηγή: **PRIN**